

Mutual Mèdica

De mutualisme

Diàlegs exemplars

per

A. ANDREU I CABESTANY

CAPVESPRE d'un dia de la tardor, despatx d'un afamat cirurgià de Barcelona—el qual anomenarem Eladi—, qui seu en ample silló, davant del qui, amb igual seient, hi resta, tot just arribat, un també prestigiós metge d'una important vila de la muntanya catalana—diem-li Octavi—; els dos són amics d'infantesa, companys d'estudis, ben acabats. Tant es porten afecte que, sempre que el de fora va a Barcelona, visita l'amic de ciutat, com aquest, de tant en tant, també va a la vila per a veure el company estimat. Ara, en aquesta darrera visita, l'alegria brilla en els ulls d'ambdós; darrera de les salutacions i preguntes del cas, parlen de coses banals; però, com que l'Eladi és persistent, com la gota d'aigua quan cau, fa recaure la conversa cap a la seva ditxosa i gloriosa dèria, el Sindicat i la Mutual; i diu al bon amic forà:

Eladi.—Ja veus els grans progressos del Sindicat amb la instauració de la *Caixa de Crèdit*, la *Cooperativa de Consum*, amb els Grups d'*Invalidesa* i de *Vida*, cada dia més nodrits; creu, és una meravella, una gran obra la que es fa; que a mi, m'enamora de debò.

Octavi.—No diré pas que no hagin fet quelcom amb el Sindicat; però, a mi, això de les assegurances mai no m'ha convençut; ja que, el que no faci cadascú per ell i per la seva família, no crec que pugui fer-ho ningú. N'han fet fallida tantes de societats d'assegurances i de mútues, que, creu, *vidriola* que no omple i guarda un mateix quasi que sempre es trenca: no, no tinc fe en cap societat.

Eladi.—Amic, no penso pas com tu; les mú-

tues que hem vist anar malament no tenien, de bon tros, ni l'esperit ni l'especial organització de la nostra Mutual; fixa't bé amb el que té de franca i senzilla la nostra, sense palaus ni despatxos luxosos, sense més personal que el necessari, sense reclams, sense primes ni comissions per ningú, sense grans reserves de cabals; paguem tots cada mes, per les baixes que s'esdevenen, a prorrata cada un; excepte el primer Grup de Vida, els altres es cobren i paguen, si es vol, quasi cada mes, sense que jamai, tant pagant com cobrant, puguin esdevenir disputes ni raons de cap mena; ja que, amb la no curta vida d'ella, mai no hi han hagut d'intervenir els tribunals, ni crec que hi tinguin d'intervenir mai, perquè creu que és tant clara i planera l'organització seva que no hi poden cabre pas diferències de cap mena.

Octavi.—Si, si, no diré que la vostra, com tant, tingui les despeses que dius, que tal volta, com t'expliques, resulti més avantatjosa; però, com que a l'endemà ningú no hi ha estat, les coses es poden capgirar... i, adéu, el meu diner! No, no, més m'estimo comprar finques, valors sòlids, tot, menys una contribució cada mes, que, com sangonera, va desagnant de mica en mica. El meu pare, m'ensenyà de fer-ho així, i ja saps la fortuna que deixà a la meva germana i a mi, i això que no tenia pas cap assegurança; no, no en volia, com jo no en vull.

Eladi.—No, home, no és aquest que tu et penses l'esperit del Sindicat i, per tant, la idea de la Mutual, no; tu bé saps, que el meu pare em deixà més cabals que el teu, que si tu, exercint, et guanyes bé la vida al poble, jo també me la gua-